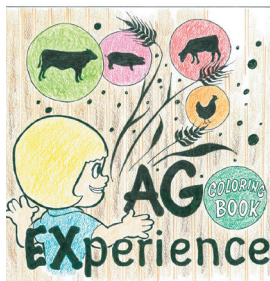

Časopis

milý měsíčník Arcibiskupského gymnázia

0. číslo je zdarma

Uvaděč

Ahoj čtenáři,

Školní časopis se zjevil. Takhle vypadá 0. číslo. Těžko říct, jak jsi si ho představoval, ale snad lahodí tvému oku a povznáší ti ducha. Snad tě vytrhne z pasti, a odnese životní smutek. Časopis je tu víceméně pro tebe.

Asi hlavní příčina vzniku časopisu je ta, že už dlouho žádný časopis na naší škole nevyšel, což je škoda. Nejspíš je to tím, že se musíme pořád strašně učit, protože nás čeká skvělá budoucnost.

0. číslo se snažilo, vydalo ze sebe co mohlo, ale už to má za sebou a už ho čeká jenom nehynoucí smrt a sláva. Po něm přijde 1. číslo, které bude snad vypadat jinak. Zatímco 0. číslo je dílem několika lidí, jeho následovník bude dílem větší skupiny. Pokud bys chtěl taky spolupracovat, tak můžeš. Buďto se můžeš připojit do stálé redakce nebo jenom jednorázově poslat k uveřejnění svůj článek. Všem přeji dobré čtení.

šéf(redaktor) Honza Martinovský, 7.B
martanma@seznam.cz

na tomto čísle se dále podíleli: Kroftič ze septimy,
3 děvčata z kvarty A.

Reportáž - Školní kotelna

Reportáž z místa, kam se smrtelník nemá šanci dostat. Leda pod záminkou článku do školního časopisu.

Prohlídku školy jsme vzali od podlahy. Jelikož naše škola je očištěc a nahoře je nebe, dole musí být peklo. Peklo se jmenuje Kotelna. Provázek nás do něj pan Kačinec, který po cestě odháněl zlé duchy.

Prostory kotelny se skládají ze dvou místností, a nepravidelně je obývá kotelník (pekelník), který je prý velmi objemný, ale před námi se schoval. První místnost je úplně dole, je plná stříbrných trubek, vyrobených z 12 karátového stříbra, a obřích kotlů, které nám ohřívají školu a jídelnu. Z kotlů se ozývají výbuchy ohně a dost drsné výkřiky. Panem Kačincem nám bylo vysvětleno, jak celý systém funguje, ale je to nepopsatelně složité. Nejspíš je to jako u orloje, kterému rozuměl jenom mistr Hanuš, naši kotelně rozumí jenom pan Kačinec, kotelník a pan ředitel.

Je vidět, že i v kotelně se občas vyučuje, na stěně místnosti visí totiž mapa Prahy a mapa světa, bohužel obě na stejném místě, tudíž přes sebe. Výzdobu tvoří podivný moderní obraz s barevnými domy.

Druhá místnost je menší a útulnější, ale je smutná v tom, že je pohřebištem vysloužilých strojů z posilovny, které zde tráví odpočinek v nejpodivnějších polohách. Možná jde o skrytou posilovnu, kde cvičí jen pan Žváček a za pomoci nečistých sil tu zvětšuje svůj nelidský sval. Jsou tu zelené a oranžové kotle, malé a velké, pěkně se lesknoucí, a od nich vedou trubky do stropu. Proti vetřelcům z řad studentů je tu jed na krysy.

Reportáž z hlubin dehtu aneb křest CD Freaky Art

Tak jsme jeden čtvrtek vyrazily na naší oblíbenou skupinu. Zpočátku jsme účastníky mohly spočítat na prstech ruky. Také předchozí kapely nebyly dle našeho gusta. Avšak poté se davy začaly hrnout a ONI přišli na podium a začali hrát!!! Sálem se ozvalo jedno veliké AAAAACH... Byli od nás tak blízko a my jsme si na ně mohly i sáhnout, když skočili do lidu. Hráli opravdu velkolepě, byl to nářez. A pak přišel ten velký okamžik: pokřtění CD a jeho ukořistění námi. Ano, máme ho my! Tento koncert v nás zanechal hluboký dojem. Těšíme se na další! Nikdy na vás nezapomene kluci!

(děvčata z kvarty A)

Po koncertu jsme se pokusili o rozhovor se dvěma členy kapely Jakubem a Honzou Sedláčkovými, kteří mimochodem spatřili světlo světa v naší škole. Bohužel to probíhalo ve zmatku (kapela byla rozrušená), takže jsme všechno úplně nestihli, a něco jsme si museli domyslet.

Odpovědi jsou občas zkrácené a většinou vytržené z kontextu, který stejně téměř nebyl.

Tak co koncert?

Kuba: Poslední, už to nikdy neslyšíte.

Někdo z kapely: Paráda, super, lidi vypotili výbornou atmosféru.

Jak se hraje s kapelou na posledním koncertě?

Někdo z kapely: Co? Fakt? To sem nevěděl. To je asi nějaká chyba, máme mít ještě 10 koncertů.

Někdo jiný z kapely: Já nemám slov po dnešku.

Řeknete nám něco o kapele?

Honza: jsme Freaky Art z Prahy, hrajeme pop-roll, mentálně jsme změnil sestavu, máme nový EP a pracujem na nových písničkách. Rozhodli jsme se, že přejdeme z češtiny do angličtiny a hrajeme

kompletně nové playlist.

Jaká část lidí vás určitě neposlouchá?

Někdo jiný z kapely: 95 let a vejš, jinak oslovujem široké masy.

Vznikla vaše kapela?

Jo, vznikla.

Kubo, kolik plánuješ mít dětí?

Kuba: Cože, jaký děti?

Něco k novému EP?

Někdo z kapely: V Barceloně, nový písnička, najdeš moudrost světa.

Má kapela nějaké vyšší cíle?

Někdo z kapely: Dostat se na finštinu. Taky pojedeme do Anglie, budeme dělat split. Půlka odjede, druhá půlka zůstane.

Půjčujete dvacky?

Honza: Jak komu. Rozhoduje osud. Já mám speciální metodu na houmlésáky, když mám drobný v kapse, tak jim je dám, když ne, tak nedám.

Máte nějaký vzkaz světu?

Někdo z kapely: Jo, jedna, dva, tři, čtyři. To je takový interní joke kapely. 1,2,3,4.

Anketa

OTÁZKA ZNĚLA:

CO TĚ NEJVÍC POVZNAŠÍ?

50 %

**PASTA
PERLIČKA**

24,1 %

**OLIZOVÁNÍ
POŠTOVNÍCH
ZNÁMEK**

25,9 %

**ČICHÁNÍ
LEPIDLA**

Dotázáno bylo 52 studentů.
Atorcky - děvčata z kvarty

O knize - Marcello D'Orta: Já to doufejme ňák zmáknu

Učitel základní školy v Neapoli – Marcello D'Orta vydal práci svých malých žáků jako knihu. Zadání slohových prací jsou různá, ale většinou se v nich děti dotýkají situace ve městě, které leží v chudé části Itálie a je plné odpadků, drog

a mafiánů. Děti píšou o rozhádaných rodinách, rozpadajícím se domě, polorozbořené škole, o životních vyhlídkách a oblíbených věcech. Z autentických výpovědí se tak člověk dozvídá často srozumitelnější pravdu, než jakou může

vidět v televizi nebo v novinách. Žáci dokážou totiž napsat všechno úžasně jednoduše: „*Jíme samý hnusný jídla, pliveme to po sobě a na toho, kdo se chce najíst, a nosíme šaty celý záplatovaný*“ ... „*Mně se náš rozpadlý byt líbí,*

mám ho rád, sám se cítím taky takový rozpadlý!“ ... „*Tommaso se hrabe v popelnících, pak přijde do školy a přinese nám vší*“ ... „*Školníci od rána do večera nedělají nic, ředitel je pitomec a neumí školu řídit*“ ... *Mě osobně*

připadá, že do naší školy chodím už nejmíň tisíc let. Děti jsou nevychované, čůrají do umyvadla, ucpávají záchody“...

Občas schválně a občas nechtěně vtipné příběhy by se daly brát jenom jako zábavné historky, ale jelikož jsou pravdivé, dají se brát také jako

důkaz, že i v bídě a chudobě se děti dokážou dobře bavit, i když už zároveň částečně vědí, kdo může za jejich problémy. A po přečtení takovéhle knihy si člověk zase jednou řekne, že si vlastně žije docela dobře.

Výměna Rennes - Prague

V týdnu od 11. do 20. 3. proběhla první část výměny s Francií, tedy ta v Praze. Pro některé to byla vítaná změna po několika výměnách do Německa, pro jiné první zkušenost s podivným cizincem v domě. Francouzi většinou zase tak podivní nebyli, v mnohém nám byli i podobní. Například v zálibě „jít večer ven“ atd.

Potvrdilo se nám, že Francouzi anglicky příliš neumí, naopak se samozřejmě nepotvrdilo, že by se

živili šneky a žábami. O Čechách se nepotvrdilo, že pořád pijí pivo.

Francouzi se prohlídka Prahy líbila, koupili si nesmyslné suvenýry jako mikiny „Drinking team Prague“, navštívili pár zdejších koncertů a jiných kultur-

ních akcí, naučili se pár většinou bohužel sprostých českých slov.

Po závěrečné hře po Praze odletěli domů myslím celkem příjemně unavení. Nás čeká to samé naruby v květnu.

Příloha

Konec

- Obálka se skládá z log různých firem.
- 1. Číslo časopisu vyšlo na náklady školy, proto je zdarma. Příští číslo vyjde nezávisle, a proto bude stát 5 Kč.
- Redakce přijme cokoliv od andulky po žízalu, jakékoli články, kritiku, pochvalu, potraviny, náměty na název, inzeráty nebo fotky.
- Příští číslo vyjde koncem dubna.
- Děkujeme za veškeré pochopení.